

28 августъ. Отъ сведенията, които ни пристигатъ за противника вече ни става известно, че той се готви за настъпление и струпва за тая своя цель грамадно количество бойни припаси. Числата на пристигналитѣ камиони и струпанитѣ материали почватъ да ставатъ фантастични. Въ тоя моментъ, тамъ предъ насъ, само на нѣколко стотици метра, сж стоварени бойни припаси, съ колкото въ тоя моментъ едва ли разполага цѣлата българска армия. Значи тѣ нѣма да жалятъ минитѣ, гранатитѣ и патронитѣ. Съглашенцитѣ сж решили на всѣка цена да се откъртятъ отъ ново заетитѣ позиции, дори и отъ старитѣ и по тоя начинъ разчистятъ пжтя си за своя тържественъ маршъ къмъ София и връщането Бѣлградъ и Нишъ на сърбитѣ.

Това е немислимо!

Българскиятъ войникъ нѣма да отстъпи така лесно. Но ако продължава да гладува и да бжде изоставенъ и презъ тази зима въ окопитѣ, съ тия изпокжсани дрехи и босъ съ налъми, единъ Богъ знае какво ще се случи. Не мога да разбера защо сж тия малки грижи за облѣклото и прехраната на войскитѣ. Хайде, това ще се поправи, ами съ тия малко снаряди, съ тия нищожни количества бойни припаси, какво може да се предприеме. Заповѣдта за пестене на снарядитѣ, не е ли вече едно поражение? Отатѣкъ пестятъ хората, а пилѣятъ милиони снаряди и куршуми . . . тамъ пестятъ и скъпятъ живия материалъ, а не бойнитѣ припаси . . . въ насъ е обратното.

29 августъ. Получиха се повѣрителни телеграми. Ромънската администрация и армия сж отвлѣкли населението отъ нова Добруджа. Въ с. Сребърна, Добричъ и другаде сж извършени масови кланета. Това прелива чашата. Войната е неизбежна. Въ армията става нѣкакво раздвижване. Азъ ще си отида въ полка. Тукъ нѣма да ме оставятъ. Тия, които се опитватъ да надникнатъ въ съкровениитѣ тайни на стратегитѣ не бива да оставатъ въ щабовѣтѣ.

2 септември. Нашитѣ войски въ Добруджа сж минали границата и изненадали ромънцитѣ. Главното командване иска затвърдяване на фронта предъ 8-а и 3-а дивизии, за да се избѣгнатъ каквито и да е изненади. Нови разпоредби, нови заповѣди като градъ заваляватъ по теле-